

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

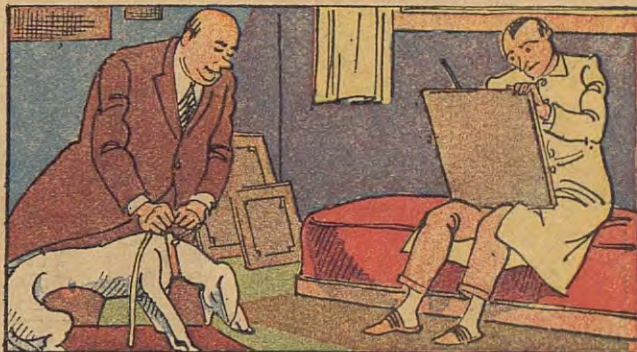
EL CA VERGONYÓS

Hi havia un senyor que així que va poder es va comprar una torreta i un gos per guardar-la. Les rareses d'aquesta bèstia reservada i poc sociable, interessaren tant el seu amo, que li posà un verdader afecte.

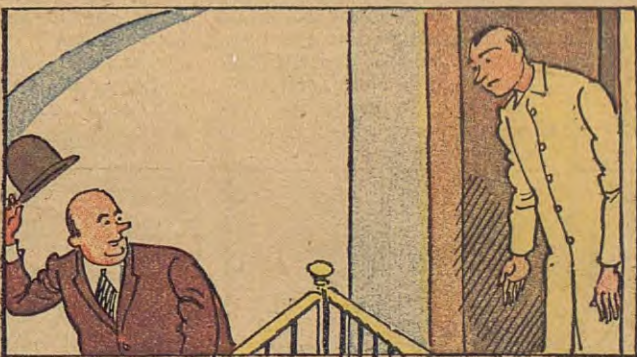
Fins tingué la pensada de tenir-lo en un retrat i, decidit a gastar el que fos, anà a trobar un pintor animalista de molta renomada.

L'artista tingué totes les feines per poder copçar la forma, gust i expressió d'aquell ànima tímida i poruc.

El dia convingut l'obra es estava acabada però al senyor no el convencia. — Ja és ell, — deia — però li mancava el seu esperit vergonyós.

— No oblidi, — que tan bon punt algú el mira, s'amaga a la seva caseta. Quedaren, que pagant el que fos, l'obra seria perfecta.

I aquesa vegada el client quedà satisfet del tot. La pintura representava el moment en què el gos, ruboritzat, acabava de refugiar-se en la seva estada. De retorn a casa, el senyor molt content anava mormolant: — Quina llei de bestiola més extraordinària...

Un pastoret

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

Molt desil·lusionat el detectiu, escriví aquests descobriments a Mr. Parera, que restà tot capficat. Norma amb més convicció encara defensà en Quimet. Tom no feia sinó dir: — Desenganyis Mr. Parera, ja es veu amb la feina defectuosa que feia, que Quimet no era un xicot recte, jo li era amic pel fet d'ésser nebot de vostè,

però havia observat en les converses que era molt desagraït, perquè sempre parlava de què vostè era massa jove i no es moriria mai per ell heretar.

El detectiu declarà que el noi era més viu que ell, car havia lograt fer fonedissos els valors sense deixar pista i que humiliat es retirava. I així quedà clos aquell desagradable afer.

Entretant Quimet no havia deixat la seva correspondència amb Laieta que ja s'havia espavilat a aprendre de lletra per l'afany d'escriure al seu amigueta que no havia deixat mai d'enyorar. En Quimet no li deia res de la seva derrota per no entristir-la i el seu afany era prosperar per un dia fer un viatge a Catalunya i anar a veure a

Laieta i les alegres contrades de Cànoves.

Norma tenia una germana casada a New-York i va rebre una carta d'ella invitant-la a passar uns dies a la gran ciutat i Norma acceptà pensant que aprofitaria l'estada a New-York per a fer les compres de la temporada d'estiu pròxima a començar. Feia tres dies

que Norma era a New-York i no havia deixat de pensar en el seu nebot català, al qual estimava amb deliri, majorment que ella no sols el veia innocent sinó víctima d'un error. Per això un dia que s'esqueia a passar per davant el Banc on Quimet treballava, féu aturar l'auto i entrà a demanar informes d'ell.

Com no podia ésser d'altra manera els hi donaren excel·lents, no sols per la qualitat del treball, sinó per la seva voluntat i simpatia. Era pròxima l'hora de plegar i Norma esperà a Quimet a la sortida, tenia necessitat de dir-li que ella no dubtava d'ell. En Quimet tingué molta alegria de veure la seva tieta i majorment de rebre

tan eloqüent mostra de confiança. En les seves investigacions, Norma acudí a la pensió on s'estava en Quimet i preguntà si en Quimet duia una vida regular i li digueren que era el més trempat dispeser. Unicament, varen dir, alguna nit ens dona algun ensurt perquè ronda dormint pel pis: era somnàmbul.

Una vegada, digué la directora de la pensió, varem sentir soroll a las tres de la matinada, va llevar-se el meu marit i va sorprendre's en veure en Quimet atrafegat arreglant la geladora. Una altra pensionista que alarmat pel soroll també s'havia llevat, va fer senyal al meu marit que no digués res i apropant-s'hi li va dir que no

convenia despertar-lo, que tot allò ho feia adormit. A l'endemà no es recordava de res... ni varem parlar-n'hi, de manera que ell no sap res d'això.

Quan Norma arribà a casa de la seva germana, aquesta l'esperava amb un telegrama del seu marit, el telegrama deia:

(Continuarà)

LA LLEI SECA

Dibuixos d'En CORNET

(Acabament)

per En GUILLEM D'OLORO

Al cap de poques hores, en Casi Eixut es trobava a la 5.ª Avinguda disfruitant per primera vegada a la vida d'una passejada sense ziga-zagues per evitar les tavernes. Una cosa li cridà l'atenció: Les farmàcies estaven totes plenes de gent. «Vejam si la llei seca no e's prova i tots estan malalts!» pensà.

Ple de curiositat entrà en una farmàcia a la qual gairebé s'hi feia cua al defora. Veié que tots els parroquians presentaven la recepta i acte seguit l'apotecari el servia la medicina en un vas. Mirà de prop les ampolles de medicina que hi havia per les parets i veié els rètols: «Rom Cuba», «Ginebra Holanda», «Conyac ***», i

així successivament.

Horroritzat fugí de la infecta botiga, recordant que la llei seca permetia beure licors amb recepta! Horror! Els apotecaris s'erren posats a taverners!

Des de llavors, es veié obligat a tornar a les seves ziga-zagues cada cop que passava per una farmàcia.

Alguns dies després, passant pel

parc de Nova-York, veié un «xarlatà» que venia estilogràfiques com els seus congèneres de la Laietana. El seu discurs, traduït i abreviat, venia a ésser així: «Comprin, comprin! La ploma més barata, i a més la casa regala... allò que hi ha dintre!»

— Què deu ésser allò que hi ha a dintre? — pensà en Casi Eixut; i per curiositat en comprà una. Descarago-

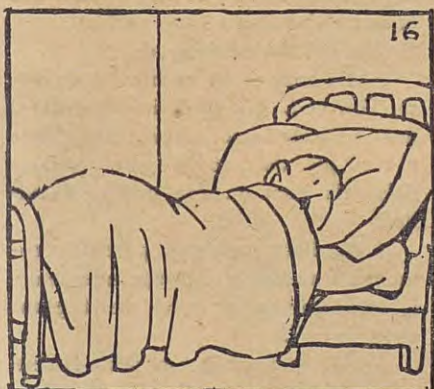
là el tap i, oh sort negra! o millor d t, sort blanca! en lloc de tinta, les estilogràfiques contenien aiguardent!

Fou tal el mareig que li vingué que entrà en un bar i demanà cafè calent. — El vol de primera o corrent? — féu el mossò. — Quina diferència hi ha? — Home, veurà, el de primera és més fort... — Vinga doncs de primera, que estic tot trastornat.

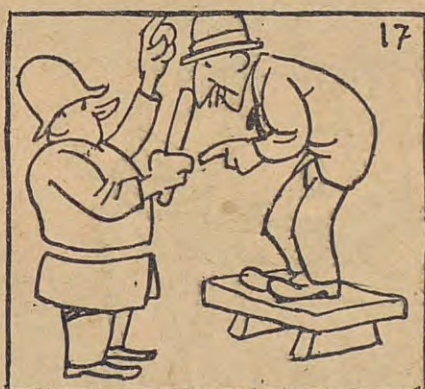
Li portaren el cafè de primera i l'estranyà molt veure que era d'un color molt més clar. Més aviat semblava te. Afanyós i assedegat se'l begué d'una sola glopada i s'adonà que en lloc de cafè era rom... Cuita corrents, agafà un taxi i anà a l'hotel a ficar-se al llit abans no li fes l'efecte!...

Quan es despertà, que ja era l'endemà a mitja tarda, sortí decidit a em-

prendre una predicació contra la beguda, que s'havia convençut que regnava tant als Estats Humits com a la vella Europa. Justament era dissabte i les farmàcies, els venedors d'estilogràfiques, els de cafè de primera, els d'orxata de raïm i altres similars feien un negoci foll.

En Casi Eixut s'enfilà en un banc al mig del parc i començà, amb veu

estentòria: — «Abaix la beguda, companys! No beveu, no us embriagueu, no...!» — No pogué acabar. Es presentà un policeman de la porra que, molt polidament, l'invità a callar i el dugué davant del jutge.

Aquest li preguntà per què movia soroll al parc, i en dir-li en Casi Eixut que era per fer deixar la beguda als

pobres embriacs, el jutge respongué, severament:

— Sàpiga, acusat, que als Estats Humits no beu ningú, perquè les lleis ho tenen prohibit. Per tant, com a culpable d'insults al poble americà, serà expulsat del territori.

I després d'una altra dutxa, l'embarcaren cap a Barcelona.

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

UNA COMPLICADA HISTÒRIA

(Continuació)

passes més temps dejú, em moriria de fam!

Aleshores el vell picà dos cops amb les mans i aparegué un criat:

— Porta'ns tot seguit el servei per rentar-nos les mans perquè vull dinar immediatament en companyia d'aquest amic que Al'lah m'envia!

I adreçant-se a mon germà li deia:

— Atansa't, atansa't, germà, i rentat't com jo, les mans en aquest servei d'argent, amb aquesta aigua perfumada!

Mentrestant el criat havia tornat i, amb les mans buides, feia com si amb la dreta aboqués aigua al damunt de les mans del vell de la barba blanca, amb una gerra imaginària.

El vell fregava una mà amb l'altra tal com si se les rentés i, finalment, fingí agafar una tovallola inexistente, del braç del criat, i seguí imitant el gest d'eixugar-se-les.

Mon germà havia quedat desorien-

tat completament i, no sabent què fer, es decidí, accedint a la insistència del vell, a fer el paper i fingir, així mateix, que es rentava les mans el mateix que ell.

— De pressa! — ordenà el vell. — Pareu-nos immediatament la taula i no ens feu esperar ni un instant més. Penseu que aquest desgraciat fa molts dies que no ha menjat!

I tot seguit començaren a entrar i sortir criats; uns feien veure que estenien les tovalles, altres fingien portar els plats, altres les botelles i els gerros i altres, per fi, venien caminant poc a poquet com si portessin les grans plates amb el menjar i les salses.

— Preneu, preneu, germà — feia el vell; — imengeutant com vulgueu; assa-cieu-vos i que sigui en nom d'Al'lah!

I mentrestant feia veure que anava agafant el menjar, que se'l portava a la boca i mastegava fent gran soroll

amb les dents, la llengua i les galtes, talment com si mengés d'allò més a gust. I anava dient a mon germà:

— Oh, mon hostel! Ma casa és ta casa, ma taula és ta taula! Menja, doncs, tant com vulguis i no facis compliments de cap mena! Té: Què em dius d'aquest patan tan blanc i tan ros? Em vols dir si és o no saborós i al punt?

Mon germà es reféu un xic de la sorpresa que li havia causat el paper del vell de la barba blanca; i es decidí a fer, ell també, el paperot tan bé com sapigués: Féu com si agafés de les viandes imaginàries que hi havia a la plata inexistente del mig de la taula; féu com si se n'omplís el plat i fent veure que esbocinava un tros de pa i que li clavava queixalada, exclamà:

— Evidentment, senyor! Trobo que el vostre pa és tan saborós que mai, en la meua vida n'havia tastat d'altre que se li pogués comparar!...

I també anava mastegant i fent bona fressa amb les dents, la llengua i les galtes.

— Ja ho crec millor que no ho dius! — féu el trapella de vell. I continuà: — Però, oh, mon hostel! Fes-te plat d'aquesta riquíssima pasta de kebebà amb mantega tan ben enrossida al forn! Fes-te'n plat i ja pots ben creure que la cuinera negra que jo tinc, la qual em costà cinc cents dinars d'or, no hi ha planyut pas ni la carn ben trinxada, ni el blat ben pelat i molt, ni el pebre, ni el cardamom! Menja, doncs, pobre afamat! i digues-me què et sembla son gust i son perfum!

Mon germà respongué:

— En honor a la veritat he de dir-te, bon vell, que és deliciósíssima al meu paladar i que la seva olor dilata el meu pit. Jo crec que ni els palaus dels reis hom en deu menjar de millor!

I en dient aquestes paraules començà a mastegar desesperadament i a empassar-se la saliva fent grans cops de coll.

— Ah, quin goig em dona el veure't menjar tan a gust! — féu el vell. — Però jo crec que les teves lloances són un xic exagerades; perquè, aleshores, què em diràs d'aquests pollastres rostits, farcits de pistatxos, ametlles, arròs, panses, canyell'a, pebre i carn d'anyell?...

Mon germà féu a grans crits:

— Al'lah!... Al'lah! Quina delícia

i quin perfum i quin sabor més excel·lent!
I quin farciment més sublim!...

— Ja veig — féu el vell — que, en veritat, ets una persona fina i polida no obstant el teu estat miserable! Però ara vu! Jo, amb mes pròpies mans, fer-te gustar d'aquest incomparable plat d'ací!

I el vell féu el gest de confeccionar una bola de menjar del que hi havia en un imaginari plat del seu costat i, atansant la mà a la boca de Txakalik féu acció de deixar-li el menjar als llavis tot dient-li:

— Té i menja, oh, el meu hoste estimat! I dóna'm la teva opinió sobre aquest plat en el qual les alberginies farcides neden en mig d'aquesta apetitosa salsa!

El meu germà féu el gest d'empassar-se aquella bocada de menjar i, tancant els ulls amb plaer, exclamà:

— Ia Al'lah! Quina menja més sublim! I amb quina mestria són combinats en ella la carn teixinada d'anyell, els pèsols nans, els pinyons, els grans de cardamom, la nou moscada, els claus de girofle, el cogombre, el pebre i les herbes aromàtiques!... Ia Al-laaaaah!...

— Doncs mira — insistia el vell; — no espero menys de la teva fam, que veure com t'empasses aquestes quaranta quatre alberginies farcides que hi ha en aquesta platal!

I mon germà anà fent el gest d'agafar les alberginies pel mànec, una per una i, després, pegar el gran cop de coll per empassar-se-les. Mentrestant ja començava a empipar-se amb tanta comèdia i com que la fam l'assetjava cada vegada més de valent, bé s'hauria acontentat amb un tros de pa de farina de faves o de moresc!

— Senyor — féu Txakalik — us remercio de tot cor el vostre convit; però creieu-me que ja estic ben tip de viandes i de guisats.

— Doncs bé! — féu el vell picant dos cops amb les mans. — Porteu-nos les postres! Porteu-nos de tota mena de pastisseries, confitures i fruites de les més escollides!

Els criats feren la comèdia d'anar i tornar com si llevessin els trastes de la tauleta i com si mudessin les tovallles. En acabar, el vell reprengué la paraula:

— Ara, oh, el meu hoste estimat! Ha arribat l'hora que ens dulcificarem: Comencem per les pastisseries! No és apetitosa fins a l'infinit aquesta pasta fina, lleugera, daurada, arrodonida i farcida d'ametlles, sucre i magrana? Aquesta sublim pasta de kataiefs! (1) Per ma vida! Tasta'n un xic!... Eh?... Què te'n sembla? El xarop, hi és o no hi és al punt? I la pols de canyella, hi és o no hi és ben espargida, pel da-

munt?... Ah! Però reserva un xic de la teva fam per aquesta excel·lent kenafa (2) d'aquesta plata de coure cisel·lada... Mes al! guarda, així mateix, un reconet del teu estómac per aquesta mahal'labièh (3) a l'aigua de roses espolvorejada amb pistatxos picats! Guarda, no gens menys, un altre reconet per a la crema muntada i perfumada amb aigua de flor de taronger!...

I el vell donava l'exemple a mon germà fingint d'agafar d'aquelles saboroses menges imaginàries, de portar-se-les a la boca amb avidesa, de moure amb delit les barres i de pegar grans cops de coll per empassar-s'ho. I Txakalik l'imitava a la perfecció, no obstant que quasi havia perdut la paciència.

— Ara cal que passem a les confitures i a les fruites! — continuà el vell. — Ja veus que el sol problema, per tu, serà l'escollir. Ací tens les confitures seques; les sucoses són en aquestes porcellanes d'ací. Jo et recomano molt les primeres, encar que les segones em tenen, també, el cor robat! Guaita aquesta seca d'albercocs i aquesta de cedrats al sucre cristal·litzat i perfumat a l'ambre! I l'altra, arrodonida, de pètals de rosa i de flor de taronger!... Reserva't!... Reserva't!! Creume! Reserva't per aquesta sucosa de dàtils farcit d'ametlles i claus de girofle! Aquesta confitura, a mi, em matarà d'un tip! Has de pensar que me l'envia cada mes un meu amic d'Al-Kahirat, puix que ací a Bagdad no la saben treballar com a l'Egipte!

— Oh! — interrompí mon germà. — Aquesta sí que depassa tots els meus somnis i el meu paladar es troba en l'adoració de les seves delícies! Però, potser, el mesc s'hi sent un xic massa...

— Ah, no! Oh, no! Per Al'lah! — feia el vell. — Molt al contrari: Jo tro-

bo que aquesta accentuació de gust li fa bé! Les meves cuineres, a totes les pastisseries que en fan, me n'hi posen tasses i tasses! El mesc i l'ambre són els dos apoïs de la meua ànima!... Ah! Però tu oblides la fruita fresca! Vull que em facis l'honor de tastar bananes, figues, llimones dolces, dàtils, pomes, codonys, raïms i taronges, sense deixar les nous, avellanes i ametlles tendres!...

A mon germà li feien un mal les barres, de tant de mastegar en l'aire, que ja no les podia fer anar! Aleshores li digué al vell:

— Ah, senyor! Ja no puc més; ja no podria empassar-me ni una petita bocada!

— Oh, amic! — féu el vell. — Però ara ve la beguda! En tot el dinar no hem begut! Nois!... — cridà als criats. — Llleveu tot això i porteu-nos els vins!

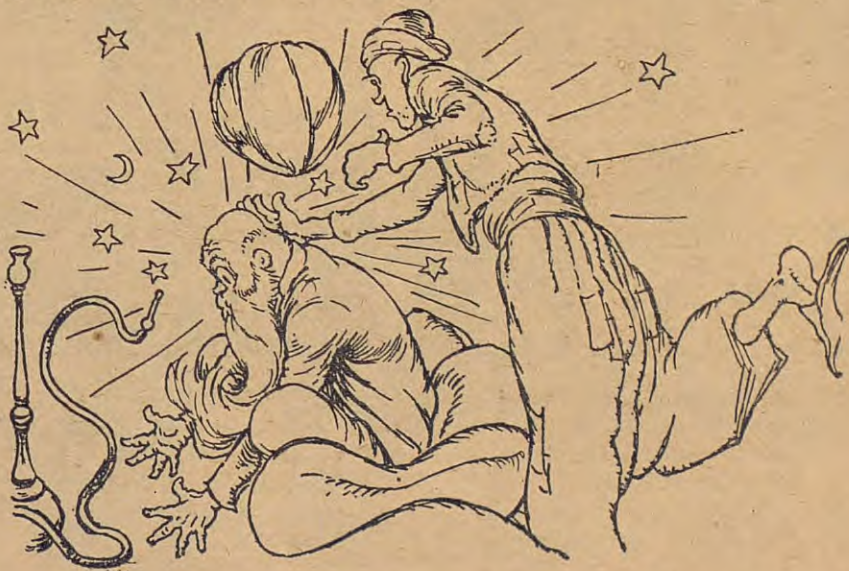
Els criats fingiren de retirar tot el que hi havia a la taula i de portar àmfores, gerres i botelles de totes menes i, finalment, dues copes. El vell fingí d'omplir-ne una i la presentà a Txakalik:

— Al'lah! Ia Al'lah! Quin vi més exquisit! — exclamà aquest. I mentrestant feia el gest d'acaronar-se el pit de plaer, amb la mà plana.

El vell anà fent com si omplís les copes de totes les menes de vins vells que hi havia en les botelles imaginàries fins que, mon germà fingí que començava a sentir-se embriac. Llavors pensà: «Ara ha arribat l'hora que aquest vell trapella em pagui la mala estona que m'ha fet passar.» I s'aixecà de la taula tot fent tintines; aixecà la mà ben en l'aire i... plaf!! Ventà una clatellada tan formidable al vell, que ressonà per tota la gran sala!

(Continuarà)

(1, 2 i 3) Noms de pasteis intraduïblos.

Cercant fortuna

I
En Tófol de Vilatrista
després de passar revista
a sa escassa propietat
decidí baixà a ciutat
pensant dur-hi millor vida
que en la vileta ensopida.

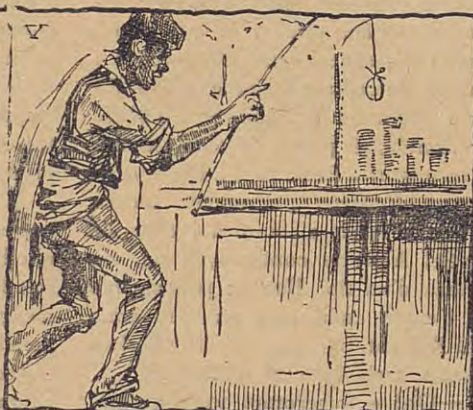
II
Els seus veïns li van dir
que a ciutat sense patir
hom es topava de nassos
amb els diners a cabassos.
I un li féu: «Guarda els primers
que els diners criden diners.

III
Arribat a Barcelona
veu a terra (tal com sona)
un duro que algú ha perdut.
Se'l contempla tot sorrut
i diu anant-se'n enllà:
«Ja els començo a ensopegà.»

IV
Veient que cap més no en troba
s'inventa una idea nova.
En una casa de Banca
veu a darrera la tanca
una pila de dinés
que li fa bastant el pes.

V
«Si el diné crida d nê
aviat força en tindrê.»
Lliga un duro en el bastó
i tal com un pescadô
crida les altres monedes
que estan immòbils i fredes.

VI
Rellisca el duro i se'n va
l'altre diné a acompanyâ
i en Tófol contristat diu:
«Aquest adagi és molt viu!
als diners criden diners,
prô als pocs els criden els més!»

VII
A l'hostal, en la nit trista
somnia un capitalista
que li ofereix deu paquets
de valuosos bitllets
i li diu: «Vols el diner
en argent o bé en paper.»

VIII
En Tófol diu: En argent»
«Vaig a canviar» amatenent
respon aquella visió
i poc després, oh dolôl
en Tófol s'ha despertat
a la trista realitat.

IX
I encara diu avui dia:
«Jo milionari seria
si el papê hagués acceptat
puix no em fóra despertat
abans que aquell hom tornés
duent en plata els dinês!»

CENTAURES DESMUNTABLES

Després de la batalla, un esquadró de cavalleria del cantó derrotat fugí camps a través a refugiar-se a la muntanya per no caure en mans de l'enemic.

El capità conduí hàbilment la seva petita tropa a través de mil perills fins que logrà entrar en una vall estreta on ja no havien de témer persecució ni era probable cap emboscada.

Després de moltes hores d'anar remuntant la vall sota una pluja gelada, obiraren al lluny un poblet muntanyenc on decidiren arribar per passar-hi la nit.

Arribaren a mitja nit al poblet. Després de col·locar sentinelles per evitar qualsevol sorpresa, el capità es dirigí a la primera caseta que trobà i trucà desafortadament per desvetllar els seus habitants.

Una velleta sortí a obrir, tota tremolosa.

— Què voleu, senyor?

— No tingueu por, bona àvia, no us hem de fer cap mal. Només di-

gueu-nos si hi ha al poble alguns estables per a recollir-nos i guardar-nos de la pluja.

— No, senyor, no n'hi ha cap.

— Com pot ésser! Bé, si no teniu estables, tindreu almenys algun cobert, o alguna cort, perquè a l'aire lliure no ens hi podem quedar!

— Tampoc n'hi ha, per vostès, senyor!

— Com! per nosaltres no? — féu el capità, enjat; — doncs per qui, vejam.

I dient això saltà de cavall i es dirigí cap a una porta que pensà que era la de l'estable o del corral de la caseta.

La vella, mentrestant, el mirava tota astorada, i exclamà:

— Aï! dispensi, senyor capità! no sabia que això es desmuntés!

La bona dona havia cregut que els genets eren tot d'una peça amb els cavalls i per això deia que per ells no hi havia estable, perquè no creia que poguessin passar per la porta!

La saviesa és com els rius: Quan més profunda menys soroll fa.

— Quan un tenor s'adona que perd la veu, ha d'ésser terrible!

— Mes terrible és si no se n'adona.

(de Fèle Mèle)

XERRAIRE

En Pau i en Pere eren els dos homes més silenciosos que hi havia sota la capa de la terra. D'ells s'explicava aquella història que molts ja l'han sentit a dir: que caminaven un dia per una carretera tots dos de costat, sense dir-se res, i al cap de molta estona passaren pel costat d'un paller.

En Pere assenyala la palla amb la mà, i demanà al seu company:

— Per què serveix?

En Pau callà i fins una hora després no contestà. Obri llavors la boca i pronuncià la cèlebre frase:

— Per màrfegues.

Però l'altre dia en Pau i en Pere troba en un home més silenciós que e'ls.

Era en Joan.

Tots tres seien al defora del Bar Carola prenent sengles cerveses quan passà un auto amb gran rapidesa.

En Pau alçà els ulls, el veié desaparèixer entre un núvol de pols i fum i murmurà:

— Es Packard.

Altres cop el silenci planà sobre els tres companys. Sols s'oïa el soroll de les gorges en empassar-se la cervesa.

Per fi, en Pere, deixant un moment el vas digué:

— No, H'spano.

Silenci novament, passa una hora, en passen dues, i per fi, en Joan, que ha mantingut un posat sever i enjut, s'acaba la cervesa, s'alça i se'n va llençant-los al rostre aquest mot de menyspreu:

— Xerraires!

El meu marit baixarà de seguida. Es al terrat a posar l'antena

De Tit-Bits

A l'església de Sant Agustí de Londres hi ha una biblioteca on tots els fidels poden prendre els llibres que desitgin, endur-se'ls i tornar-los quan vulguin, sense pagar res ni firmar cap papereta. Això diu molt en favor de la cultura i honradesa d'un poble. Si es fes aquí, pobres llibres!

«A tot el que jo proposo, la sogra hi diu que no», ens escriu un amic. Proposeu-li que visqui amb vós.

«Estimat amic: Deixa'm deu duros i després oblida't que exis eixo. No sóc digne de ta memòria. — Pelat.»

Sona el telèfon en una botiga de modes a l'Àsia.

— Que demana?

— Tenen mitges color de carn?

— Sí, senyora: Blanca, groga, roja o negra?

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 614 — Domènec Cint

N.º 615 — Pilà Albert

N.º 616 — Assumpció Soler

N.º 617 — Antònia Garzo

AVENTURES DEL CAPITA PAU SABATA

Com que tenen molta pela
tota la nau va a la vela.

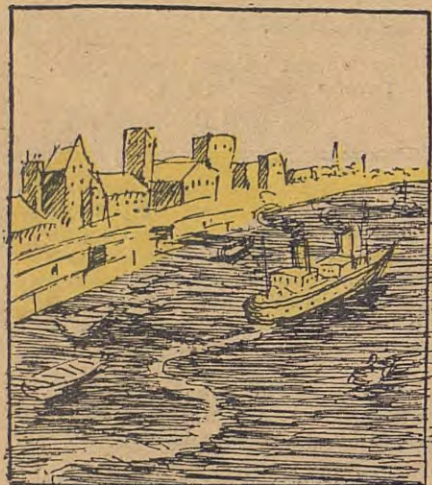
Ha repartit molts diners
a tots els seus mariners.

I quan arriben a un port
tots compren rom del més fort.

A poc, estan tots plegats
a més de negres, torrats.

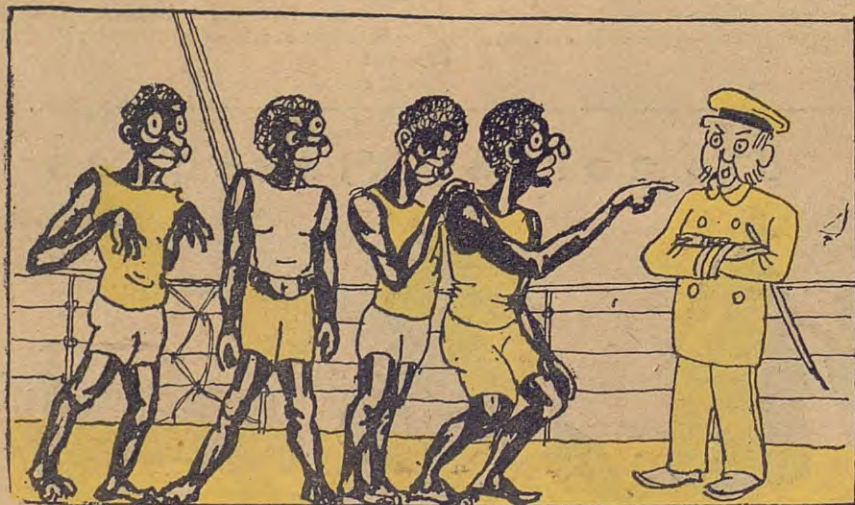
El vaixell comença a anà
fent essés d'ací d'allà.

En Sabata a l'ordre els crida
amb ràbia mal reprimida.

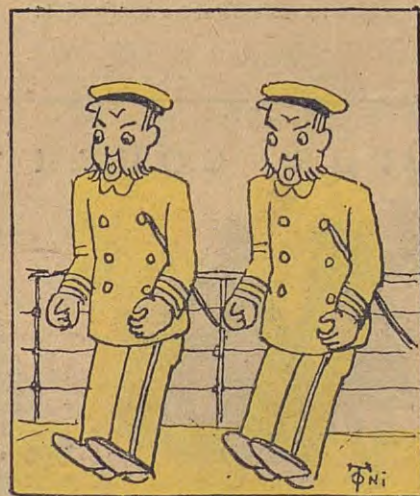

I ordenant la maniobra
diu. — Qui no *apenca* no cobra!

Prô un dels negres se n'hi va
i li diu: — Mon capità

Farà el favor de dir
qui dels dos hem d'oïr?

I és que l'embriac papanates
veia u parell de Sabates: